

мошното оучилище, началочителя ещѣ са нахѣжда тамо, или са ѣ отлѣчилъ за Цариградъ. . . За то не отмѣнно чѣкамъ сподобителнаа чѣсть, еднѣ отъ двѣте.

Искренный твоѣ,

прѣтель.

Пан. Ёвановичъ.

За винословнаго образа.

Черѣзъ винословнаго образа писѣваме и явлѣваме къ нашіте прѣтели причините, за който не стѣнаха, или ще стѣнатъ послѣ малко время, неговите желѣніята.

Любѣзный мой!

За който ми пишешъ, радостно прѣхъ твоѣто послѣние — двѣче временните двстоѣтелства: любѣзный мой! весма са противни стѣнале на твоѣта работа. Защо то воѣтъ, и рѣдкото плакѣние къ намъ, до това время ма возвраниха, за да послѣжа на прѣтеле: а нѣнѣ срѣжното возвранѣние, и нарѣчното плакѣние за васъ спѣшно — и исполнѣвамъ твоѣго вопрошѣние, за да быда,

До крайъ въ твоѣ прѣтель.

Спир. Рад.

За похвалителнаго образа.

Похвалителный (оусѣдителный или клеветителный, или запретителный) образъ, показѣва нашоето негодѣвание, за днѣмъ погрѣшки, или днѣправданѣнията, който страдѣхъме и испытѣхъме (притѣглихъме) отъ дрѣго лице: